

der er sket i hele den Maade, hvorpaa vi drive vort Erhverv. Jeg tillod mig i Fjor at vise angaaende Byggeriet, at en Mand bygger ikke et Hus af det legitime Motiv, at han vil have et Hus at bo i, eller at han vil have Profit af det, men han bygger det, uagtet han ingen Profit faar af det, udelukkende, hvis han er Sagfører, for at faa sine Procenter og Betaling for Notarforretningerne, eller, hvis det er en Bank, fordi den ønsker at faa sine Renter, eller i visse Tilfælde bygger en intetjende Straamand blot for at holde det gaaende, hvad der er endnu værre. Med andre Ord, der er her sket en *Motivforskydning*, og paa samme Maade er det gaaet med Aktievæsenet. Man danner et Aktieselskab, ikke fordi der er Brug for det, thi der har ikke været Brug for alle de Masser af Banker, vi have faaet, men udelukkende, fordi der var en Avance at tjene ved at udstede disse Papirer. Det er med andre Ord en meget illegitim Motivforskydning, og hvis De i Affæren Grundejersbanken ville gennemlæse en af Garanternes, Hr. Davidsens, Breve, ville De opdage, hvilket Hensyn den $\frac{1}{2}$ og $1\frac{1}{2}$ pCt., som Garanterne og Undergaranterne faa, spiller ved Selskabets Stiftelse eller ved Emissionen af ny Aktier.

Vi leve jo nu i dette Øjeblik i Bankgarantiens Tid, i en vidunderlig Tilstand, som hedder den evige Bankkomité. Det er ejendommeligt, at i dette Øjeblik er en Masse Banker under Kontrol. Under Statsgarantien er Detailhandlerbanken og Grundejersbanken. Under fælles Bankkontrol er Den lille Laanekasse, Statsgældsdirektørens tidligere Kælebarn, samt Nibe Bank og vistnok Løgstør Bank, men det sidste ved jeg ikke. Under Privatbankens og maaske en anden Banks Garanti — det husker jeg ikke — er Centralbanken. Nu vil jeg tillade mig at spørge: Hvorledes er egentlig Garantien for alle disse garanterede Banker? Jeg vil bede den højtærede Finansminister om at skaffe et Svar. For Nibe Banks Vedkommende er der den sikkert fejle Mening i Nibe, at Garantien der er en Statsgaranti, men det kan den jo ikke være, for Garantiloven nævner, saa vidt jeg husker, kun Detailhandler- og Grundejersbanken. Jeg antager, at Nibe Banks Garanti kun er en almindelig Bankgaranti udenfor Bankkomiteen. Jeg vil gerne vide, af hvad Art Garantien er for Den lille Laanekasse og Centralbanken, om den er betinget eller ubetinget? Hæfte Bankerne alle solidariske eller kun med et bestemt Beløb? Jeg vil

bede den højtærede Minister svare paa, i hvilken Grad denne Garanti er bindende, og hvilket Omfang den har i de forskellige Tilfælde. Jeg har Grund til at tro, at den er all right. Men jeg vil gerne høre, og det vil sikkert glæde mange, hvis den højtærede Minister vil svare derpaa. Med Hensyn til Nibe Banken er det aldeles nødvendigt at svare.

Man kan ogsaa nævne den ejendommelige Ting, dette Sammenspil af Banker, naar Den lille Laanekasses Aktier alle ejes af Privatbanken, men det skal jeg ikke komme ind paa. Derimod maa jeg røre ved Bankernes Besiddelse af egne Aktier, der jo har været notorisk ved de 2 fallerede Banker. Helt kan det imidlertid ikke undgaas, undertiden kan det være legitimt, f. Eks. naar de — som de sige — „onde Mennesker“ ville gøre os ondt, trykke vore Aktier, thi saa maa „gode Mennesker“, hvad der i Regelen vil sige Bankerne selv, støtte Kurserne. Sligt kan blive nødvendigt, men jeg tror, at det er nødvendigt, at der i den ventede Aktielov kommer til at staa, at ved Regnskabsopgørelsen skulle de Aktier, som Bankerne selv eller andre Selskaber ligge inde med, nævnes. Og jeg henstiller til Indenrigs- eller Finansministeren — jeg er ikke klar over, hvem det er — at undersøge: Hvor mange Aktier ligge de københavnske Banker inde med, dels af deres egne i egen Besiddelse og, hvad der er endnu vigtigere, i Depot — som Sikkerhed for Laan? Thi i Regelen ligge Bankerne inde med dem som Depot, til Tider ganske vist et Proformadepot. Det har Ministeren i alt Fald Lov til overfor Landmandsbanken, hvor Indenrigsministeren har en *Ret* til at faa det Spørgsmaal besvaret: Hvor mange egne Aktier ligger denne Bank inde med af de 60 emitterede? Jeg vil derfor opfordre Ministeren til at undersøge det saaledes, at han senere her i Tinget kan give tilstrækkelige Oplysninger paa dette Omraade.

Det gælder netop om at faa Rygterne slaaede ned, og den eneste Maade at faa det gjort paa, det er at drage slige Rygter frem ved Ørene, trække dem hen til Ministeren og saaledes faa Rede paa, hvad der er sandt eller usandt.

Den Bankkomité, vi have, har jo siddet ret længe. Jeg hører ikke til dem, der nære den allerstørste Beundring for den saa lidt som Glæde ved Bankgarantien. Da Forslaget om Statsgarantien i sin Tid kom frem, sagde jeg til mig selv: Jeg ved ikke, om det er rigtigt. Jeg havde en Tvivl, som jeg ogsaa har faaet bekræftet senere, om man ikke